

Orzeczenie po sprostowaniu

Sygn. akt II Ca 965/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

Sędziowie: SO Małgorzata Mróz

SO Aleksandra Żurawska / spr. /

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2020 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Ośrodka (...) w K.

Spółka z o.o.

przeciwko W. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku S. R. w Z. Ś.

z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt (...)

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej 1.800 zł kosztów postępowania apelacyjnego;

III. prostuje oczywistą niedokładność w pkt I wyroku S. R. w Z. Ś.. z dnia 3 października 2019r / sygn. akt (...)/ poprzez dopisanie po wyrazach „z odsetkami ustawowymi” słów „za opóźnienie”.

(...)

Sygn. akt II Ca 965/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

Sędziowie: SO Małgorzata Mróz

SO Aleksandra Żurawska / spr. /

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2020 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa Ośrodka (...) sp. z o.o. w K.

przeciwko W. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku S. R. w Z. Ś.

z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt (...)

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej 1.800 zł kosztów postępowania apelacyjnego;

III. prostuje oczywistą niedokładność w pkt I wyroku S. R. w (...) z dnia 3 października 2019 r. / sygn. akt (...)/ poprzez dopisanie po wyrazach „z odsetkami ustawowymi” słów „za opóźnienie”.

(...)

Sygn. akt II Ca 965/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 3 października 2019 r. S. R. w Z. Ś. zasądził od pozwanego W. S. na rzecz powoda Ośrodka (...) Sp. z o.o. kwotę 17 666, 99 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi :

- od kwoty 682,00 zł od dnia 09.08.2016 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 682,00 zł od dnia 11.09.2016 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 660,00 zł od dnia 10.10.2016 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 682,00 zł od dnia 08.11.2016 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 660,00 zł od dnia 11.12.2016 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 682,00 zł od dnia 10.01.2017 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 682,00 zł od dnia 11.02.2017 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 616,00 zł od dnia 11.03.2017 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 682,00 zł od dnia 10.04.2017 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 660,00 zł od dnia 09.05.2017 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 682,00 zł od dnia 11.06.2017 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 660,00 zł od dnia 11.07.2017 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 681,99 zł od dnia 11.08.2017 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 682,00 zł od dnia 10.09.2017 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 660,00 zł od dnia 09.10.2017 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 682,00 zł od dnia 10.11.2017 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 660,00 zł od dnia 11.12.2017 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 682,00 zł od dnia 09.01.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 713,00 zł od dnia 10.02.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 644,00 zł od dnia 11.03.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 713,00 zł od dnia 09.04.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 690,00 zł od dnia 11.05.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 713,00 zł od dnia 09.06.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 690,00 zł od dnia 14.07.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 713,00 zł od dnia 11.08.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 713,00 zł od dnia 11.09.2018 r. do dnia zapłaty;

oraz zasądził od pozwanego W. S. na rzecz powoda Ośrodka (...) Sp. z o.o. kwotę 4501,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 lutego 2003 r. (...) S. (...) zawarło z Z. (...)w J. umowę o utrzymanie konia na czas nieokreślony. Do obowiązków (...) należało zapewnienie stajni (boksu lub stanowiska), paszy i ściółki oraz czyszczenia w czasie porannego obrządku. Obowiązkiem właściciela konia było uiszczanie opłat za powyższą usługę w wysokości (...)dziennie. W dniu zawarcia umowy nastąpiło przyjęcie konia (...). Zgodnie z § 9 umowy dla zabezpieczenia należności (...) wynikających z umowy przysługiwało mu prawo zastawu koni oddanych do pensjonatu. Umowę podpisał pozwany W. S..

Aneksiem z dnia 31 stycznia 2008 r. odpłatność za pobyt konia w (...) podwyższono do kwoty (...) dziennie. Na mocy aneksu z dnia 15 grudnia 2009 r. ustalono, że koszt utrzymania konia wynosi (...) dziennie. Od dnia 1 stycznia 2014 r. opłata za pobyt konia w pensjonacie wynosiła (...)dziennie. Za rok 2018 r. ustalono opłatę w wysokości (...) za każdą rozpoczętą dobę dla umów długoterminowych.

Pozwany W. S. początkowo przyjeżdżał do konia, zajmował się nim, jeździł na nim. Oprócz niego inne osoby również zajmowały się tym koniem, między innymi S. S.. Wyprowadzała (...) czyściła, pielęgnowała. Za jego zgodą i w jego obecności mogła na niej również jeździć. Wykonywała te czynności praktycznie codziennie przez okres półtora roku, nie otrzymywała za to wynagrodzenia. Kiedy pozwany dowiedział się, że zajmuje się równocześnie innym koniem, nie chciał by S. S. zajmowała się (...), bo nie poświęcała jej już całej uwagi. Pozwany przynosił koniowi marchewkę, odwiedzał go co najmniej raz w tygodniu. Bywała u konia również córka pozwanego.

Ośrodek (...) sp. z o.o. w K. jest następcą prawnym (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., które zostało przejęte w trybie art. 492 § 1 k.s.h.

Pozwany W. S. od 2013 r. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży detalicznej w niewyspecjalizowanych sklepach z przewagą żywności, napojów i wyrobów tytoniowych. Działalność tą prowadzi pod firmą Z. (...) W. S..

Pod tą firmą pozwany uiszczał opłaty za pobyt konia w (...) w K..

S. R. w Z. Ś. wyrokiem z dnia 19 stycznia 2015 r. w sprawie (...)zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.484,58 zł tytułem należności za pobyt konia w pensjonacie dla koni. Wyrok nie został zaskarżony.

Nakazem zapłaty S. R. wZ. (...) z dnia 6 czerwca 2016 r. (...) pozwany został zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty 10.053,97 zł z tytułu pobytu konia w (...) w K.. Pozwany nie wniósł sprzeciwu od nakazu zapłaty.

W piśmie z dnia 23 sierpnia 2015 r. powód złożył pozwanemu oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pensjonat konia w związku z tym, że nie reguluje on płatności z tego tytułu.

Pismem z dnia 5 listopada 2015 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zabrania konia (...)niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Powód ponowił powyższe wezwanie w piśmie z dnia 8 grudnia 2016 r.

Pozwany podjął jedną próbę odebrania (...). W tym celu przyjechał do K. samochodem osobowym, a nie tzw. koniowozem. Zamierzał konia nieprzyzwyczajonego do ruchu drogowego z opuchniętymi nogami przeprowadzić pieszo „w ręku” do L. drogą czteropasmową. Z uwagi na opuchniętą nogę konia odstąpił od tego. Koń skaleczył się, ponieważ wszedł na siatkę ogrodzeniową.

W związku z utrzymaniem konia (...)powód wystawiał comiesięczne faktury. Jako nabywcę wskazywano w fakturach (...)K. W. S.. Za lipiec 2016 r. wystawiono fakturę na kwotę 682 zł, za sierpień 2016 r. również na kwotę 682 zł, za wrzesień 2016 r. na kwotę 660 zł, za październik na kwotę 682 zł, za listopad 660 zł i za grudzień na kwotę 682 zł. Wysokość faktur za 2017 r. kształtowała się podobnie, za styczeń, marzec, maj, sierpień, październik i grudzień wystawiono faktury na kwotę 682 zł, natomiast za luty 2017 r. na kwotę 616 zł, za lipiec na kwotę 681,99 zł, a za kwiecień, czerwiec, wrzesień, i listopad na kwotę 660 zł. W roku 2018 r. wystawiono kolejne faktury z czego za styczeń 2018 r. na kwotę 713 zł, za luty 2018 r. na kwotę 644 zł, za marzec 2018 r. na kwotę 713 zł, za kwiecień 2018 r. na kwotę 690 zł, za maj 2018 r. na kwotę 713 zł, za czerwiec 2018 r. na kwotę 690 zł, za lipiec 2018r. na kwotę 713 zł, za sierpień 2018 r. na kwotę 713 zł.

Ośrodek (...) w K. wystąpił do P. (...) o wszczęcie postępowania w sprawie odebrania klaczy należącej do Z. (...) W. S.. Organ odmówił wszczęcia postępowania z uwagi na brak legitymacji po stronie (...) do wystąpienia z takim żądaniem.

Powód w marcu 2017 r. wystąpił do K. (...)w W., S. M. w W. oraz P. (...) z zawiadomieniem o porzuceniu zwierzęcia przez pozwanego.

P. (...) w W. stwierdził, że istnieją wątpliwości co do tego, kto jest właścicielem konia. Do czasu rozstrzygnięcia wszelkich sporów przez Sąd, opieka nad koniem należy do powoda.

P. (...) zawiadomiła powoda o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie znęcania się nad zwierzęciem. Odmówiono przyjęcia zażalenia na to postanowienie jako pochodzącego od osoby nieuprawnionej.

Pismem z dnia 19 września 2018 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 17.666,99 zł za pozostawienie konia Imitacja w pensjonacie dla koni. Powyższe pismo zostało wysłane listem poleconym.

Pomimo rozwiązania umowy o pensjonat klacz (...) w dalszym ciągu pozostaje pod opieką powoda. Ma obecnie (...), jest w podeszłym wieku, wymaga opieki. Ośrodek finansuje karmienie, utrzymanie porządku w boksie, opiekę

weterynaryjną i usługi kowala. Nie jest wykorzystywana do celów zarobkowych. Ośrodek (...) utrzymuje klacz z poczucia przyzwoitości.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym S. R. uznał, że powództwo podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie treścią art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt (Dz.U. z 2019 r., poz. 122 j.t.), zwierzę jako istota żyjąca, zdolna do odczuwania cierpienia, nie jest rzeczą. Człowiek jest mu winien poszanowanie, ochronę i opiekę. Z kolei art. 1 ust. 2 ustawy stanowi, że w sprawach nieuregulowanych w ustawie do zwierząt stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące rzeczy.

Poprzednika prawnego powoda i spółkę (...) niewątpliwie łączyła umowa z dnia 26 lutego 2003 r. o pensjonat dla konia, która jest umową zbliżoną do umowy o przechowanie. W myśl bowiem art. 835 k.c. przez umowę przechowania przechowawca zobowiązuje się zachować w stanie niepogorszonym rzecz ruchomą oddaną mu na przechowanie. Stronami tej umowy są przechowawca, który przyjmuje rzecz na przechowanie i składający, który oddaje rzecz na przechowanie. Do istoty przechowania należy obowiązek pieczy nad rzeczą, obciążający przechowawcę. Ma to istotne znaczenie w przypadku oddania zwierzęcia, które wymaga troski i opieki. Umowa przechowania jako umowa realna wymaga, aby doszło nie tylko do złożenia odpowiednich oświadczeń woli, ale także do wydania rzeczy – a w tym przypadku zwierzęcia - przechowawcy. Jednocześnie składający, który oddaje rzecz przechowawcy, nie pozbywa się możliwości dysponowania nią ani w żaden sposób nie ogranicza swych praw w tym zakresie. Dla zawarcia umowy przechowania nie jest wymagana żadna szczególna forma, może być ona zawarta ustnie, a nawet per facta concludentia, a więc w sposób dorozumiany.

S. R. zwrócił uwagę, że umowa z dnia 26 lutego 2003 r. została rozwiązana w 2015 r. za wypowiedzeniem. Wypowiedzenie to stało się skuteczne, a mimo to koń (...) nadal pozostał w (...). W kontekście okoliczności sprawy należało uznać, iż po rozwiązaniu tejże umowy między stronami doszło do zawarcia w sposób dorozumiany umowy o pensjonat dla konia. Stronami tej umowy niewątpliwie byli Ośrodek (...) i pozwany W. S..

Zgodnie z art. 60 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Powyższy przepis pozwala zatem uznać czyjeś zachowanie za oświadczenie woli wówczas, gdy wyraża ono wolę dokonania czynności prawnej w sposób dostateczny. Ustalenie, czy konkretne zachowanie danej osoby ma walor dorozumianego oświadczenia woli oraz jaka jest jego treść, wymaga każdorazowo uwzględniania informacji pochodzących z bezpośredniego kontekstu, w jakim miało ono miejsce, przy czym zamiaru stron dokonania czynności prawnej nie można domniemywać, musi on być dostatecznie uzewnętrzniony (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2016 r. sygn. akt V CSK 83/16).

Przed wszystkim Sąd I instancji zwrócił uwagę na fakt, iż pozwany pomimo rozwiązania poprzednio obowiązującej umowy nie odebrał konia (...)ze (...). Jego jedyna próba odebrania konia wraz z Ł. B. nie została właściwie przygotowana. Przed wszystkim pozwany wybrał się po konia samochodem osobowym, zamiast zorganizować mu specjalistyczny transport i zamierzał konia przeprowadzić pieszo „w rękę” na znaczną odległość po czteropasmowej drodze publicznej, przeznaczonej prawdopodobnie do szybkiego ruchu. W ten sposób pozwany naraziłby zdrowie, a nawet życie konia, jak również innych uczestników ruchu drogowego, ze spowodowaniem katastrofy w ruchu lądowym łącznie. Takie działanie pozwanego można zakwalifikować jako jedynie stworzenie pozorów chęci odebrania konia, bez rzeczywistej woli jego odebrania.

Z zachowania pozwanego można również wywnioskować, że to pozwany jest właścicielem konia. Wprawdzie stroną umowy z 2003 r. była spółka (...), która w niewyjaśnionych okolicznościach przestała następnie istnieć. Należy mieć jednak na uwadze, że zakup konia i jego pobyt w (...) nie miał żadnego związku z prowadzoną przez tę spółkę działalnością. Podobnie zresztą pozwany obecnie prowadzi działalność nie mającą żadnego związku z końmi (sprzedaż detaliczna), a mimo to nadal w kontaktach z powodem posługuje się swoją firmą, chociażby na potwierdzeniach zapłaty za pobyt konia u powoda. Koń ten niewątpliwie był własnością prywatną pozwanego, ponieważ przez cały czas pobytu konia zachowywał się jak jego właściciel. W szczególności odwiedzał konia, zajmował się nim, jeździł na nim,

przynosił mu jedzenie. Decydował również o tym, kto może na koniu jeździć, kto może się nim zajmować, czyścić go i pielęgnować. S. R. podkreślił, że pozwany ponosił opłaty za pobyt konia u strony powodowej. W tym przedmiocie dwukrotnie S. R. w Z. Ś. orzekał i zasądzał od pozwanego kwoty za utrzymanie konia u strony powodowej. Pozwany nie zaskarżył powyższych orzeczeń. O tym, iż koń (...) należy do pozwanego świadczy to, że we wszystkich pismach i oświadczeniach, również w sprawach dołączonych, posługuje się terminem „mój koń”. Można z tego wywodzić, iż poczuwa się on do bycia jego właścicielem. Okoliczność, iż pozwany od pewnego czasu nie interesuje się koniem nie przesądza o tym, aby nie miał ponosić odpowiedzialności za niego.

Należało zatem przyjąć, iż strony w sposób dorozumiany zawarły umowę zbliżoną do umowy przechowania, a w związku z tym pozwany jest zobowiązany do pokrycia kosztów utrzymania konia u strony powodowej. Świadczeniu strony powodowej, które polega na opiece nad koniem odpowiada bowiem zobowiązanie pozwanego do zapłaty za tę opiekę. Wysokość należnych powodowi kwot wynikała z przedstawionych faktur (...), których zasadności i wysokości w żaden sposób pozwany nie podważył. Wysokość każdej z kwot jest iloczynem liczby dni w miesiącu i miesięcznej stawki za utrzymanie konia. Każdorazowo wskazano w fakturze, że dotyczy ona utrzymania konia w (...) ze wskazaniem konkretnej miesiąca, którego płatność dotyczy.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przytoczone argumenty, S. R. uwzględnił powództwo w całości zasądzając od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 17.666,99 zł na podstawie art. 835 k.c.

Sąd I instancji oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie świadków S. R. i A. K.. Świadczenie ci zostali powołani na okoliczność zlecenia przez pozwanego opieki nad klaczą, dobrostanu klaczy w (...), sprawowania opieki nad klaczą przez pozwanego, odwiedzania jej, ewentualnej odpłatności za opiekę i świadczeń równoważnych. Okoliczności te zostały już bowiem szczegółowo wyjaśnione przez świadków, którzy byli pracownikami strony powodowej w tamtym okresie, to jest M. S., S. S. i Ł. B.. Dalsze zatem przesłuchania nie wniosłyby niczego nowego do sprawy, a ich przesłuchanie, w szczególności w kontekście wniosku o sporządzenie odezwy do S. R. w W., spowodowałyby przedłużenie postępowania. Stąd też Sąd wniosek dowodowy oddalił.

Podstawę prawną żądania odsetek stanowi art. 481 k.c. Wedle § 1 tego artykułu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki za opóźnienie należą się przeto zarówno bez względu na szkodę poniesioną przez wierzyciela, jak i zawinięcie okoliczności opóźnienia przez dłużnika. Jednak dopóki roszczenie jest niewymagalne, nie zachodzi także opóźnienie, gdyż dłużnik nie jest zobowiązany do spełnienia świadczenia. O dacie wymagalności decyduje treść stosunku obligacyjnego łączącego strony. W przypadku zobowiązań terminowych, jeżeli dłużnik nie realizuje w terminie swoich obowiązków wynikających z treści zobowiązania, opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, w takim przypadku data wymagalności roszczenia stanowi jednocześnie datę, od której dłużnik opóźnia się ze świadczeniem.

Z treści wystawianych przez powoda faktur wynika jednoznacznie w jakich terminach mają być zapłacone należności za pobyt konia pozwanego i od tych terminów powód mógł żądać odsetek za opóźnienie.

O kosztach Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., wedle którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wobec powyższego kosztami procesu obciążono w całości pozwanego, ponieważ przegrał on sprawę. Na zasądzoną od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 4.501 zł składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 884 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3.600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika została ustalona w stawce minimalnej na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. poz. 1804 z późn. zm.).

Apelację od powyższego wyroku wniosł pozwany, zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności:

1. naruszenie przepisu art. 27 § 1 k.p.c. przez rozstrzygnięcie sprawy przez Sąd, który nie był legitymowany miejscowo do orzekania w niniejszej sprawie;
2. naruszenie przepisów postępowania polegający na przyjęciu, że pozwany posiada legitymację bierną do występowania w procesie w sytuacji, gdy w żaden sposób nie jest właścicielem konia (...).

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez oddalenie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do rozpoznania właściwemu Sądowi dla miejsca zamieszkania pozwanego, tj. do S. R. w W., w każdym przypadku z zasądzeniem od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja podlegała oddaleniu jako zupełnie bezpodstawną. S. O. rozpoznając niniejszą sprawę oparł się na prawidłowych ustaleniach faktycznych S. R., uznając je za własne. Ustalenia te bowiem są wszechstronne i znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Na pełną akceptację zasługują również zważenia prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Argumentacja prawna wskazana przez Sąd I instancji jest prawidłowa i dokonana w zgodzie z obowiązującymi przepisami.

Przechodząc do oceny zarzutów apelacji trzeba stwierdzić, że nie są one słuszne. W pierwszej kolejności skarżący powołał się na brak właściwości miejscowej S. R. w Z. Ś. Zdaniem pozwanego niniejsza sprawa należy do zakresu spraw gospodarczych i powinna być ona rozpoznawana przez sąd gospodarczy. Z tym stanowiskiem jednak nie sposób się zgodzić. Zgodnie z obowiązującą w czasie rozpoznawania sprawy w I instancji ustawą z dnia 24 maja 1989r o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych sprawami gospodarczymi były sprawy ze stosunków cywilnych między przedsiębiorcami w zakresie prowadzonej przez nich działalności gospodarczej / art. 2 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy /. Jak słusznie zauważył S. R. pozwany nie działa w niniejszej sprawie jako przedsiębiorca, gdyż przedmiot niniejszej sprawy nie jest w żaden sposób powiązany z rodzajem działalności gospodarczej prowadzonej przez niego. Ponadto nawet jeśli przyjąć, jak zarzuca to skarżący, że w niniejszej sprawie doszło do rozpoznania sprawy przez sąd niewłaściwy miejscowo, to okoliczność taka nie może być sama przez się uważana za uchybienie procesowe mogące mieć wpływ na wynik sprawy. Zgłoszenie przez apelującego tego rodzaju zarzutu wymaga bowiem wykazania jaki wpływ na rozstrzygnięcie spraw mógł mieć fakt, że sprawę taką rozpoznał sąd niewłaściwy miejscowo. W przedmiotowej sprawie pozwany tego nie uczynił, tak więc również z tej przyczyny jego zarzut nie mógł odnieść żadnego skutku.

Kolejny argument apelującego dotyczyć miał braku legitymacji procesowej po jego stronie, z uwagi na fakt, że nie jest on właścicielem konia (...). Stanowisko to jednak jest zupełnie nieuzasadnione, skoro bowiem już w poprzednich postępowaniach zapadały orzeczenia przeciwko pozwanemu o zapłatę z tytułu utrzymania konia i pozwany tych rozstrzygnięć w żaden sposób nie kwestionował, to trudno w chwili obecnej przyjąć, że nie jest on właścicielem zwierzęcia. Należy również pamiętać, że pozwany stawiał się u poprzednika prawnego strony powodowej celem odebrania konia, tak więc również i ta okoliczność w sposób jednoznaczny przemawia za tym, że jest on właścicielem zwierzęcia i tym samym posiada on legitymację bierną do występowania w tej sprawie.

Na koniec należy wskazać, że S. O. rozpoznał przedmiotową sprawę na posiedzeniu niejawnym, a to w oparciu o przepis art. 15 zzs⁽³⁾ ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 marca 2020r o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...), innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

Reasumując – wszystkie opisane wyżej okoliczności przemawiały za tym, by uznać apelację jako zupełnie bezzasadną / art. 385 kpc /.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego wydano na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc i § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporz. Min. Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(...)